

NEDERLANDSE EDITIE

*HET STEL DAT
SAMEN MOORDT,
HOORT BIJ ELKAAR*

LIGHTS
OUT

INTO DARKNESS # 1

NAVESSA ALLEN

1

ALY

Het nieuwe meisje deed het niet al te best. Ze zat opgerold in een van de goedkope, ongemakkelijke plastic stoelen toen ik de pauzeruimte binnenliep, starend naar het niets. Haar *scrubs* waren gekreukt, haar rommelige knot zakte van haar hoofd en haar blonde lokken staken alle kanten op alsof ze net aan haar haren had zitten trekken. Onder het felle tl-licht zag haar huid er wasachtig en bleek uit.

De twee andere verpleegkundigen in de ruimte hielden afstand met hun blikken onrustig op haar gericht, alsof ze bang waren dat ze zou overgeven of flauwvallen. Of erger nog: ontslag zou nemen, zoals zovelen voor haar hadden gedaan.

Over mijn lijk.

We hadden haar nodig. Ik kon niet blijven doorgaan met dubbele shifts van vijftien uur, anders zou ik er zelf aan onderdoor gaan.

Ik haalde diep adem, liep naar haar toe en hurkte naast haar neer. Mocht ze over haar nek gaan, dan zat ik ver genoeg bij haar vandaan om de spetters te ontwijken. Ze leek me niet eens op te merken. Niet best.

‘Hé. Brinley, toch?’ vroeg ik met een lage en kalme stem. Het was dezelfde toon die ik gebruikte bij zieke kinderen.

Ze knipperde en draaide zich naar me toe. Haar blauwe ogen waren glazig en onscherp, alsof ze me niet echt zag. Dit was een

naderende shock. Ik kon het weten – ik zag het bijna elke dienst bij minstens één patiënt.

Verdomme, ze ging waarschijnlijk echt ontslag nemen.

Ik draaide me een stukje opzij met mijn blik strak op Brinley gericht. ‘Deken?’

Het geschuifel van voeten vertelde me dat iemand aan mijn verzoek voldeed, dus richtte ik mijn aandacht weer volledig op de nieuwe verpleegster. Ik had al het nodige over haar gehoord van collega’s. Volgens hen was Brinley al drie jaar verpleegkundige en kwam ze van een kleinere spoedeisende hulp op het platteland. Dit was haar eerste keer in een traumaziekenhuis.

Sommige mensen konden zich prima staande houden op een gewone SEH, maar stortten in zodra ze hier kwamen. We zaten midden in de stad, in een metropool met misdaadcijfers die door het dak gingen. Geen enkele dienst ging voorbij zonder dat we het ergste van het ergste zagen: steekpartijen, verkrachtingen, schotwonden, misbruikslachtoffers, overlevenden van gruwelijke auto-ongelukken. Je kon het zo gek niet bedenken.

Vanavond was uitzonderlijk zwaar geweest, zelfs voor mij, en ik had al zoveel shit gezien dat weinig me nog echt raakte. Voor iemand als Brinley, die net begon in een traumacentrum, kon het traumatiserend zijn en ik vervloekte haar pech dat dit haar eerste dienst was zonder supervisie.

Uit mijn ooghoek zag ik een deken verschijnen. Ik pakte hem aan zonder te kijken en sloeg hem om Brinleys schouders. Ze bewoog als een robot, haar armen schokkerig terwijl ze de deken naar zich toe trok.

‘Zijn borstkas,’ fluisterde ze zo zachtjes dat ik het nauwelijks kon horen. ‘Het hele middenstuk was gewoon... weg.’

Ah, dus zij had de man gekregen die van dichtbij met een shotgun geraakt was. Het was een wonder dat hij überhaupt nog leefde toen hij werd binnengebracht, en tegelijkertijd was het tragisch omdat we bij zulke verwondingen bijna niets konden doen. Te veel van het hart, de longen en andere vitale organen was aan flarden geschoten om te kunnen overleven. Ik had gehoord dat hij kort na aankomst was overleden. Als Brinley hem had behandeld, moest ze doorweekt zijn geweest van het bloed. Geen wonder dat ze

andere scrubs droeg dan eerder vanavond en dat haar haren er nog vochtig uitzagen van het douchen.

‘Er was niets wat je had kunnen doen,’ zei ik tegen haar.

Ze snoof en haar ogen leken eindelijk echt op mij te focussen. ‘Ik weet het, maar... god. Ik denk niet dat ik dat beeld ooit nog uit mijn hoofd krijg.’

Een duister stemmetje in mij wilde haar vertellen dat ze zich geen zorgen hoefde te maken, dat ze morgen weer iets net zo traumatisch zou meemaken en dat zal dit vervangen. Maar ik zou zoiets nooit hardop zeggen.

‘Heeft iemand je al verteld over de therapeuten?’ vroeg ik.

Ze knikte. ‘Derde verdieping, toch?’

‘En als je tijdens een nachtdienst met iemand moet praten, is er een hulplijn die dag en nacht bereikbaar is.’

Ons ziekenhuis zorgde misschien wel dat we overwerkt raakten, maar het deed zijn best om de mentale gezondheid van het personeel te bewaken. Wij zagen dagelijks net zoveel ellende als soldaten aan het front en de cijfers voor burn-outs en PTSS waren daardoor torenhoog.

Ik sprak regelmatig met een van de dienstdoende therapeuten. Het was een van de weinige dingen die me nog enigszins op de been hielden, terwijl de gezondheidszorg om ons heen instortte en zoveel mensen dit beroep verlieten dat we gevaarlijk onderbezet raakten.

‘Ik heb het nummer van die hulplijn niet,’ zei Brinley terwijl een eenzame traan over haar wang rolde.

Dit was goed. Tranen, daar kon ik mee werken. Tranen betekenden dat ze het al begon te verwerken en dat het risico op shock afnam.

‘In welk kluisje heb je je spullen gestopt?’ vroeg ik. ‘Dan pak ik je telefoon en zet ik het nummer erin.’

Twintig minuten later stond ze weer op haar benen met haar handen om een stomende mok kamillethee geklemd. Ik had het nummer in haar telefoon gezet, ze beefde niet meer en er kwam wat kleur terug op haar gezicht. Er was nu nog maar één andere verpleegkundige in de ruimte – niet een van de twee onbehulpzamen van eerder.

Het was Tanya, een slanke zwarte vrouw van midden veertig die

al bijna net zo lang in traumaziekenhuizen werkte als Brinley oud was. Tanya was mijn favoriete collega. Ze hield het hoofd koel onder druk, had een geweldige manier van omgaan met patiënten en wist meer over behandelingen in noodsituaties dan de meeste artsen met wie we samenwerkten.

Nu stond ze met Brinley bij het raam, zachtjes met haar te praten, haar hand stevig op de schouder van de jongere vrouw. Ik ving flarden op van het gesprek terwijl ik onze spullen bij elkaar raapte, en vertrouwde erop dat Tanya de juiste dingen zou zeggen om Brinley terug te halen van het randje van de afgrond.

‘Je hebt het geweldig gedaan,’ zei Tanya. ‘En ik zeg niet zomaar wat om je op te beuren. Ik heb verpleegkundigen met veel meer ervaring zien bevriezen in nachten als deze, maar jij hield je staande en deed wat je moest doen.’ Ze draaide zich naar mij. ‘Zeg het haar, Aly.’

Ik hing Brinleys tas over mijn schouder en voegde me bij hen. ‘Ze liegt niet,’ zei ik. ‘Je hebt het echt goed gedaan, voor zover ik gezien heb. En het is volkomen normaal om daarna even in te storten. Je adrenaline is veel te hoog opgelopen, je cortisol is waarschijnlijk helemaal over de rooie. Het is totaal geen schande om even te verdwijnen in een korte stresscoma. Ik doe het zelf ook nog, in echt zware nachten.’

Brinley trok wit weg. ‘Ik dacht dat déze nacht echt zwaar was.’

Oeps. Tijd om terug te krabbelen.

‘Dat was het ook,’ zei ik. ‘Ik bedoelde alleen dat ik het ergste deze keer niet heb gezien. Ik denk dat jij en Mallory dat hebben gehad.’

Ze slaakte een trillende zucht. ‘O. Oké.’

Tanya keek haar weer aan. ‘Nu gaat Aly je naar huis brengen. Haar dienst is ook net afgelopen.’

Brinley keek tussen ons heen en weer. ‘Maar mijn auto staat hier.’

Tanya knikte. ‘Klopt, maar we denken niet dat je nu moet rijden.’

Brinley leek de wijsheid daarvan in te zien. ‘Ja, daar hebben jullie waarschijnlijk gelijk in.’

Ik glimlachte. ‘Maak je geen zorgen. Ik heb je rooster gecheckt.’

We hebben morgen tegelijk dienst, dus ik haal je dan weer op. Je hebt op de personeelsparkeerplaats geparkeerd?’

Ze knikte.

‘Dan staat je auto daar veilig. Moet je er nog iets uit halen?’

Ze fronste. ‘Ik denk het niet.’

Tanya trok de thee uit haar handen. ‘Dan moeten jullie nu maken dat jullie wegkomen, zolang het nog kan.’

‘Dank je,’ zei ik geluidloos tegen haar.

Ze knikte.

Als je te lang bleef hangen na je shift, was het niet ongebruikelijk om nog een paar extra uren vast te zitten. Er was altijd wel ergens een paar extra handen nodig, of iemand moest helpen bij het stabiliseren van een patiënt. Brinley was daar absoluut niet toe in staat en ik had er zelf al vier uur extra op zitten. Het was tijd om te gaan.

Ik stuurde Brinley richting de uitgang en nam de achteruitgang om te voorkomen dat we nog iemand tegen het lijf liepen. Ze bleef stil terwijl we liepen, maar ze zag er al een stuk beter uit dan toen ik haar net had aangetroffen, dus ik beschouwde dat als een goed teken.

‘Woon je samen met iemand?’ vroeg ik.

‘Mijn vriend,’ antwoordde ze.

‘Is hij nu thuis?’ Het beviel me niet om haar alleen achter te laten als dat niet zo was.

Ze knikte. ‘Ja. Ik heb hem geappt aan het eind van mijn shift, voordat ik ging zitten, en nou ja. Je zag het.’

‘Erover praten helpt,’ zei ik. ‘Ik weet niet of je vriend tegen bloed kan, maar als je hem vertelt wat je vanavond hebt meegemaakt, kan dat helpen om het een beetje uit je hoofd te krijgen.’

‘Ik weet het niet,’ zei ze. De aarzeling was hoorbaar in haar stem.

‘Je hoeft niet in detail te treden. Gewoon de basis. En ik heb mijn nummer in je telefoon gezet, samen met dat van de therapeut, dus je mag mij ook altijd bellen.’

Ze keek me opgelucht aan. ‘Dank je. Ik denk niet dat hij het zou begrijpen. Snap je?’

Ik knikte. Ja, ik snapte het. In tegenstelling tot Brinley was ik

single... soort van. Maar zelfs als ik een relatie had, praatte ik niet over mijn werk. Ik datete toch nooit serieus met iemand – ik was daarvoor te veel op mijn carrière gefocust – en praten over een zware dienst of over hoe rot het voelde als een patiënt overleed, voelde als iets wat je bewaarde voor een vaste partner. Meestal luchtte ik mijn hart bij de therapeuten of andere verpleegkundigen, en als ik naar Brinley keek, zag ik dat zij hetzelfde zou doen. Burgers, zoals we mensen noemden die niet in de medische wereld werkten of geen noodhulp verleenden, begrepen het meestal toch niet.

Op weg naar haar huis schakelden we over op veiligere onderwerpen, zoals de nieuwste tv-serie waar iedereen het over had, om onszelf af te leiden van de nacht die we achter de rug hadden. Tegen de tijd dat ik haar voor haar huisje afzette, begon de zon op te komen boven de stad. Hij reflecteerde op de verre hoogbouw en gaf de wolken een lugubere rood-paarse gloed, variërend van het diepe paars van verse kneuzingen tot het heldere rood van versvergoten bloed.

Jezus, wat ben ik morbide vanmorgen, dacht ik terwijl ik mijn blik van de lucht afwendde.

Ik had zoveel tijd besteed aan het helpen en afleiden van Brinley, dat ik mijn eigen klotenacht nog niet had verwerkt. Er was die vent met drie steekwonden, een vrouw met een gebroken pols en een bloedneus en een schuldige blik in de ogen van haar man, die haar geen woord liet zeggen. En een peuter met het RS-virus die er zo slecht aan toe was dat hij per traumahelikopter naar het kindziekenhuis werd gebracht.

Het ergste was de dakloze man met bevroezingsverschijnselen. Niet omdat zijn situatie extreem was – de bevrozing was relatief mild en hij zou al zijn tenen behouden – maar omdat niemand in mijn team zijn kamer in wilde gaan vanwege de stank. En ze klaagden er ook nog luid over in de gang, waarschijnlijk hard genoeg dat hij het kon horen. Het brak mijn hart en maakte me tegelijkertijd woedend, dus ik had de rest weggejaagd en zelf voor hem gezorgd.

Dat waren het soort gevallen dat me bijbleven. Niet de bloederigste gevallen, maar de trieste. Daar bleef ik in hangen. Waar

was de familie van die man? Zochten ze naar hem? En die vrouw die mishandeld werd door haar man? Zou ze op tijd weg kunnen komen voordat hij haar weer iets aandeed?

De rit naar huis ging in een waas voorbij terwijl die gedachten door mijn hoofd maalden, en voor ik het wist, reed ik mijn oprit op. De straat was donker, waardoor mijn huis oplichtte door mijn fonkelende lichtslingers. Het was al ver in de tweede week van januari, maar een paar burens hadden hun kerstversiering nog hangen, dus ik maakte geen haast om de mijne op te ruimen. Die vrolijk flikkerende lichtjes zien in de duisternis van de vroege ochtend was precies het opkikkertje dat ik nodig had – alles om de duisternis op afstand te houden.

Ik zette de auto uit en stapte uit. Mijn huis was niets bijzonders; gewoon een kleine, plattelandachtige bungalow met twee slaapkamers in een soort van veilige buurt. Maar het was helemaal van mij en ik was vreselijk trots op het werk dat ik erin had gestoken om het op te knappen en mijn eigen stempel erop te drukken. De gevel had een antieke, licht blauwgroene tint, de sierlijsten waren warmwit en de kleine veranda zag er feestelijk en uitnodigend uit dankzij het kerstige welkomstbord en de kerstboom die schitterde met slingers en versieringen.

Binnen was het net zo gezellig. Ik had geen familie meer die er echt toe deed, en mijn huis van boven tot onder volhangen met seizoensdecoratie was mijn manier om mezelf af te leiden van het deprimerende feit dat ik de feestdagen elk jaar óf alleen óf werkend doorbracht.

Een luid gejammer vulde de ruimte toen ik de deur achter me sloot en mijn schoenen uitschopte.

Nou ja, helemaal alleen was ik niet. Ik had Fred nog. Hij moest diep in slaap zijn geweest op mijn bed toen ik thuiskwam, want zijn gejammer begon ver weg en steeg in toon en volume terwijl hij op me afstormde als een ambulance die met gillende sirenes over de snelweg raasde.

Jezus, hij kan luid zijn als hij boos is, dacht ik. Als hij zo doorging, zouden mijn dichtstbijzijnde burens straks denken dat ik hem mishandelde.

‘Mijn god, Fred,’ zei ik, net toen mijn langharige zwart-witte kat

de hoek om kwam stuiven. ‘Je overleeft het wel. Ik ben deze keer maar een paar uurtjes te laat.’

Ik bukte om hem op te pakken toen hij me bereikte en draaide hem op zijn rug, zodat ik mijn gezicht in zijn pluizige buik kon begraven. Mijn moeder noemde dat vroeger ‘vachttherapie’. Na een lange werkdag kwam ze thuis en voordat ze mijn vader of mij begroette, liep ze linea recta naar een kat om hem te knuffelen tot hij begon te spartelen. Dat zorgde ervoor dat ze zich een beetje beter voelde, dus sinds de dag nadat Fred als half verzopen kitten in mijn tuin opdook, jammerend om aan een storm te ontsnappen, deed ik hetzelfde bij hem. Misschien kwam het doordat hij nog zo jong was toen ik ermee begon, maar hij tolereerde vachttherapie best goed. Hij spinde en kneedde met zijn pootjes in mijn haar.

Voor niet-kattenmensen zou ik er waarschijnlijk uitzien als een volslagen idioot, maar dat kon me niks schelen. In principe vertrouwde ik niemand die niet van katten hield, dus ze zouden toch niet in de buurt zijn om me te beoordelen.

Toen ik genoeg kattenknuffels had gehad, zette ik Fred weer neer en hij trippelde achter me aan terwijl ik naar mijn slaapkamer liep om me om te kleden. Je zou denken dat ik na zo’n lange shift doodop zou zijn, maar ik was klaarwakker. Waarschijnlijk omdat ik mezelf had aangeleerd om direct in slaap te vallen zodra ik lag. Altijd als het eventjes rustig was, zocht ik wel een plekje voor een powernap van vijf minuten. Het ziekenhuis was van middernacht tot één uur ongewoon rustig geweest en ik had toen een heel uur kunnen slapen. Tanya had me verteld dat een van de verpleegkundigen van een specialistische afdeling – iemand die op een hogere verdieping werkte – had gezegd dat het een rustige nacht was toen ze labwerk kwam ophalen. Daarmee had ze ons natuurlijk gejinxt. SEH-verpleegkundigen wisten beter dan zoiets hardop te zeggen.

Ik nam een douche, trok mijn meest comfortabele pyjama aan, schonk mezelf een veel te groot glas witte wijn in en nestelde me met Fred op de bank. Ik overwoog even om de tv aan te zetten en mezelf een tijdje af te sluiten van de wereld, maar ik had mijn telefoon tijdens mijn hele dienst nog niet gecheckt en de meldingen van sociale media lonkten.

Ik gaf me over aan het onvermijdelijke en opende mijn favoriete app om doorheen te scrollen. Zoals altijd waren er video's van schattige dieren die schattige dingen deden, mensen die zich als idioten gedroegen en in de problemen kwamen, verhalen over exen, gespierde types die in de sportschool voor de spiegel poseerden. Maar boven alles waren er *thirst traps*: verleidelijke of suggestieve video's om aandacht uit te lokken.

Specifiek *thirst traps* van mannen met een of ander masker op.

Mijn obsessie met die video's begon elk jaar in de herfst, wanneer dit genre dankzij hitsige boekenliefhebbers en lustige lurkers zoals ik weer massaal opdook in de spotlights.

Met één hand krabde ik achter Freds oren, terwijl de andere druk bezig was op de likeknop te rammen bij video's van mannen in cosplay: ze waren gehuld in futuristische militaire outfits en er waren zelfs een paar in volledige horrorfilmkostuums. Maar het waren de maskers die op geesten leken die ik altijd opsloeg in mijn favorieten. De shirtloze video's lieten me watertanden. Voeg daar een mes en wat nepbloed aan toe en ze hadden er meteen een nieuwe volger bij.

Mijn absoluut favoriete creator was een gebruiker met de naam *the.faceless.man*. Hij had alles waar ik van hield: een uniek masker dat anders was dan alle anderen, even sensueel als angstaanjagend, spieren, perfect gebruik van het licht, een fenomenale muzieksmaak en een instinctief besef van hoe hij de kijker moest meeslepen en smachtend moest laten verlangen naar meer.

Ik had een hele sectie in mijn favorieten gewijd aan zijn video's en ik speelde ze regelmatig opnieuw af als ik na een zware dienst afleiding nodig had.

Zoals vanavond.

Ik dronk het laatste restje wijn op – verdomme, ik was compleet de tijd vergeten door het scrollen – en stond op om mezelf nog een glas in te schenken. Fred sprong van de bank en kroop in zijn vilten huisje bij de tv; zijn knuffellimiet was bereikt. In de keuken checkte ik zijn voer en water – beide bakjes waren nog grotendeels vol – en ik schonk de rest van de wijn in mijn glas. Tegen de tijd dat ik dat op had, zat ik op een halve fles.

Yep, ik zou snel tipsy zijn en hopelijk moe. Ik had nog maar tien

uur voordat mijn volgende dienst begon, en ik moest echt wat slaap inhalen na de gebruikelijke feestdagendrukke in het ziekenhuis.

Ik trok een deken over me heen en ging weer zitten, waarna ik mijn video's opzocht van de Faceless Man, zoals ik hem in mijn hoofd was gaan noemen. Het was moeilijk om een favoriet te kiezen, maar als iemand een pistool op mijn hoofd zou zetten en me zou dwingen, dan was het die ene waarin hij languit op een bank lag, zonder shirt en met zijn hoofd op de armleuning. De hele scène baadde in rood licht. Hij was alleen zichtbaar vanaf zijn ribben omhoog, zijn huid bedekt met tatoeages, spieren aangespannen, terwijl zijn arm zich in een ritmische beweging bewoog die suggereerde dat hij zich aftrok, maar net niet ver genoeg ging om geband te worden.

Ik wist nooit waar ik moest kijken als ik ernaar keek. Naar hoe zijn bicepsen zich aanspannen en ontspanden bij elke beweging? Of hoe zijn borstkas op en neer ging alsof hij op het randje zat? Of net buiten het beeld, waar ik me kon voorstellen hoe zijn hand langs zijn stijve pik gleed?

Hij begon de video starend naar het plafond. Tegen het einde draaide hij zijn hoofd en keek recht de camera in, en hoewel ik wist dat een masker geen uitdrukking kon hebben, voelde het alsof dat van hem die wél had. Alsof die gapende zwarte ogen dwars door me heen keken en die grijnzende mond mijn naam fluisterde wanneer hij klaarkwam. De video stopte direct nadat hij zijn hoofd draaide en het was gênant hoe vaak ik hem net daarvoor had gepauzeerd, alleen maar om nog een paar seconden langer in die ogen te kunnen staren.

Hoe zou het zijn om in de kamer te zijn terwijl hij dit filmde? Om degene te zijn aan wie hij dacht terwijl hij zichzelf tot een hoogtepunt bracht? Of, nog beter, om op een dag thuis te komen en hem languit op mijn eigen bank aan te treffen, wachtend in het donker, bedekt met bloed, het licht reflecterend op het staal van zijn mes?

Die gedachte bezorgde me een rilling, een mix van verlangen en angst. Ik wilde het op een manier die waarschijnlijk niet gezond was, maar na alles wat ik had gezien in het traumacentrum – en zelfs daarvoor, in mijn compleet verknipte tienerjaren – was het alleen

maar logisch dat mijn voorkeuren steeds meer naar de duistere kant begonnen te hellen.

Misschien wil Tyler het wel voor me dragen, dacht ik.

O ja, Tyler. De man met wie ik nu al bijna een jaar aan het scharrelen was.

Ik was hem bijna vergeten. Niet dat hij per se vergeetbaar was – hij zag er goed uit en was prima in bed – maar als het druk werd op werk, verloor ik mezelf erin, en de laatste tijd gebeurde dat steeds vaker vanwege de personeelstekorten in het ziekenhuis.

Wanneer hadden we voor het laatst seks gehad? Dat moest minstens voor Kerstmis zijn geweest. Wat betekende dat het hoog tijd was voor een *booty call*. Morgen was mijn laatste dienst van de week en daarna had ik twee glorieuze dagen vrij. Wat was een betere manier om die te besteden dan onder een man te liggen die wist waar de clit zat?

Ik dronk mijn wijn op, high van de gedachte om een gemaskerde man in het echt te ervaren. Voor ik mezelf kon tegenhouden, maakte ik een screenshot van een beeld uit mijn favoriete video en stuurde het naar Tyler, samen met een bericht.

IK

Ik ben vanaf vrijdag twee dagen vrij. Zin om langs te komen en een masker zoals dit mee te nemen? Ik beloof dat ik het interessant voor je maak.

Zijn reactie kwam pas een paar uur later, toen ik al midden in mijn volgende dienst zat, omdat hij aan het slapen was zoals een normaal mens toen ik het stuurde.

Mijn hart zakte me in de schoenen toen ik zijn antwoord las.

TYLER

Damn, meid. Leef je nog? Ik dacht dat je me had gehost. Het is al twee maanden geleden. Ik pas voor dat masker, daar ben ik niet van. En trouwens, ik heb wat met iemand anders.

Twee maanden? Was het echt zo lang geleden? Ik scrolde omhoog in onze gesprekken en... shit, ja. Misschien werd het tijd om weer een

therapiesessie te boeken en te vragen of ze tips hadden voor hoe je een privéleven kunt hebben naast dit werk.

Want daar faalde ik duidelijk compleet in.

Ik wil iemand met een ziel zo zwart als de nacht. Iemand die de wereld voor me in de fik zou steken en daar geen minuut spijt van zou hebben.

Spiedverpleegkundige Aly Cappellucci heeft geen kinks meer nodig. Degene die ze nu heeft zijn voldoende voor haar.

Er gaat niets boven de gemaskerde mannen die ze online volgt. Tenzij een van hen shirtloos is, zwaar getatoeëerd en op haar wacht in haar slaapkamer. Ze droomt ervan opgejaagd te worden door één in het bijzonder, dat hij haar achtervolgt en heerlijke duistere dingen doet met haar gewillige lichaam. Wie had er gedacht dat die droom uit kon komen door één dronken bericht?

Ik wil dingen die anderen niet willen. Ik hunker naar duisternis en verdorvenheid niet naar licht en liefde.

Josh Hammond vermijdt al zijn hele leven de schijnwerpers, maar zijn online persoonlijkheid is een ander verhaal.

Met sexy, gemaskerde filmpjes verleidt hij 's nachts zijn miljoenen fans, waarvan één volger zijn aandacht heeft getrokken: Aly. Na haar berichtje waarin zij hem smeekt om bij haar in te breken, besluit hij op haar voorstel in te gaan.

Samen beleven Aly en Josh hun donkerste fantasieën, niet wetende dat Aly nóg iemands aandacht heeft getrokken. Iemand met veel meer duistere bedoelingen dan wat stalken.

Josh verandert van roofdier in beschermer, nu er steeds meer op het spel staat.

Hoe ver wil hij gaan voor de vrouw door wie hij geobsedeerd is?

 SVM
PUBLISHING

 [SVMPUBLISHING.BE](https://www.instagram.com/svmpublishing.be)

 [SVMPUBLISHING](https://www.facebook.com/svmpublishing)